

Middelfart Avis

Vends Herreds og Wedellsborg Birks Tidende

FYNS ÆLDSTE VENSTREBLAD. — OPRETTET VED KGL. PRIVILEGIUM 1857

UDGIVER OG ANSVARLIG REDAKTØR: JUL EILERSGAARD

NR. 2

Onsdag den 3. Januar 1912.

55. Aargang.

Abonnement

I Middelfart By
Kvarterabonnementer Kr. 2,25
Maanedabonnementer „0,80
Ugeabonnementer „0,20

Postabonnementer

I Distriktet Kr. 2,48
Uden for Distriktet „2,58
Maanedabonnementer
80 Øre + Postpenge

Annøncer

Alm. Annøncer
1. Gang 10 Øre pr. Linie
2. og 3. Gang 7 „ „
Henvendelser
1. Gang 20 Øre pr. Linie
2. og 3. Gang 16 „ „
Inserater
1. Gang 15 Øre pr. Linie
2. og 3. Gang 12 „ „
Offentlige Bekendtgørelser
1. Gang 12 Øre pr. Linie
2. og 3. Gang 10 „ „
Større Averterende Rabat

Carnegies Porter

overtræffer Alt til Østers.

Hovedplag for Fyn: Cand. pharm. Eli Krarup, Odense. Tilf. 2052.
Faas i Middelfart paa „Behrendts Hotel“.

Korsør Margarine

Tandlæge Binderkrantz

Fisketorvet, Odense.
Moderne Behandling af Tandsygdomme, Tandoperation og Tandfyldning uden Smerte. Kunstige Tændmed og uden Gane.

Dr. med. Saantes

Øjenklinik, Odense, er flyttet til Vestergade 23 (Svaneapoteket). Telefon 1176, 49

Læs Annoncerne

Det soundue Aar.

Mærkedage 1911.

November.

1. Højesteret afgiver Dom i Sødelighedsagen.
2. Marokko-Doverenskomsten underkendes, og den tyske Koloniminister v. Lindequist tager Afsked.
3. Edikt om en ny Forsætning i Kina.
4. En voldkom Orlan rejser over Nordamerika.
5. Stillestandsdebatten aabnes i Folketinget. — De italienske Grænseløsheder i Tripolis afløses.
6. Julemærkefanatoret foreviges Presiden.
7. Balfour tiltræder Ledelsen af det konfæderative Parti i England.
8. Den tyske Rigsdag paabegynder sin Marokkodebat. Kronprinsen demonstrerer i Tilsøerlogen.
9. Hjerne Borgbjerg idømmes 14 Dages Bærging for Gædeoptøjer under Sporvejsfejren. — Justitsministeren træffer Afgørelse i Solum-Sagen.
10. Rusland sender Persien et Ultimatum. — Italienerne paabegynder Maadeoperationer i det østlige Haas.
11. Juan Chi Kai holder sit Indtog i Beijing. Mandchuriet erklærer sig uafhængigt. — Jord- og Betonarbejderne erklærer Strejke.
12. Dr. N. Maus afstediges som Formand for Sundhedsstyrelsen.
13. Folketingsformand A. Thomsen opereres for Blindtarmsbetændelse.
14. Dom i Apotekeragen i Viborg.
15. De frivillige Korps præsenteres for Kronprinsen.
16. Mund- og Klovage paa Københavnsvogt.
17. En klar tyst-angst Presesfejre udbryder.
18. Den engelske Admirationsskibet Sir Edward Grey taler i Underhuset om Marokkoeffæren.
19. Justitsminister Bülow intermitterer i Folketinget om Dr. Maus' Afledigelse.
20. Københavnens ny Personbanaegård indvies.

Navne og Noter.

My Riddere.
Materiemester Christoffer og Gudfred Jens Sørensen, begge af Vejle, og Departementschef Schrøder i Justitsministeriet.

S. Susanne! — Var han aligevel ikke Mand i Sule?

Fra „Roslunde Avis“: Betændtgesesspalter citerede vi forleden følgende:
„Ingen maa betroe min Kone, Susanne Louise Hansen, noget i mit Navn. Min Kone siger, jeg har ingen Ret, men jeg skal vise, at jeg er Mand i Huset.“

S. Hansen, Højesteret.
Hvad der stede derefter mellem Hr. S. Hansen og Fru Susanne Louise Hansen, vil til sine Dage forblive en Hemmelighed mellem de to. Et Fingerspegel giver dog maaske følgende Avertissement, der senere fandtes i Avisen:
„Det stoffe, som jeg satte i Voksen om min Kone, tilbagefaldes hermed.“

S. Hansen, Støden.“

Magister Harald Nielsen, den kendte Redaktør af „Agens Tilskuer“, udbryder Onsdag en Bjæ, betitelt „Svensk og Dansk“, der er skrevet med Henblik paa Professor Sundbærgs meget omtalte Bog: „Det svenske Folkeliv“.

Forfatteren Johannes Jørgensen.

En af de betydeligste Personligheder i vore Dages Litteratur er Jørgensen Johannes Jørgensen. Ja, i Dødbogen findes der næppe saa fin og dyb en Digter her hjemme. Der findes nok den, der nyder store Popularitetsguld, men ingen, der ejer den stilfærdige Magt over Sindene, der er Johannes Jørgensens Maade.

Den sidste Bog, der foreligger fra Johannes Jørgensen, er „Indtryk og Stemninger“, der udkom for en Maanedstid siden. Den består af en Række Skildringer fra en Udenlandsrejse i Sommer. Et tolvdeligt Blad for forfattere for det Tid siden en Enkelt, hvor en Række Personligheder udtalte sig om, hvilken af Kærligheds Bøger, der var den bedste. Forfatteren Edv. Geberg holdt paa „Indtryk og Stemninger“. Dels for det vidunderlige Sprog, dels for dens dybe Religiositet. Denne Udtalelse er betegnende for Johannes Jørgensens Produktion. Med Meget haand fremkommer han de deligtste Toner af Sproget, og derunder diriger som en Orkesterleder en varm og fredfyldt Religiositet.

Den grundtvigske Organisation

Kirkeligt Samfund.

Den grundtvigske Retnings Aar i det kirkelige Liv kan i visse Henseender siges at være en af de politiske. Ligesom Venstre Aar midt imellem 1870 og 1880, da det indtog Grundtvigsanismen en Stilning imellem den hørte Konfessionsisme og den hørte Radikalisme paa det kirkelige Omraade, ligesom paa Frihedens Grund at formidle Venstres og Højres i et gammelt. At en saadan Midlertidighed let medfører indre Bryndinger, har Venstre ofte nok haft Erfaring for, og den grundtvigske Retning har for sit Bedrømmende for Tidens Velstand til at opleve noget lignende.

De kirkelige Spørgsmaal fremkalder saaledes afsluttende Gæring inden for Rækkerne af dem, der vedlender sig Grundtvigs Navn som Samlingspunkt for deres kirkelige Tanter og Betænkninger; flere af Retningens ledende og levende Mænd har offentlig traadt op imod hverandre i Skrift og Tale, og det er maaske tvivlsomt, om der kan blive Mulighed for en fælles Fremmarch, naar disse Problemer en Gang skal finde deres endelige Løsning.

Alle mindre end de kirkelige, religiøse og teologiske Spørgsmaal, som er oppe i Tiden, skal Bryndinger og Uro. Sikkert har det moderne Liv: „Et Kamp imod Radikalismen“ fundet Drenghed hos adskillige Grundtvigianere, men andre af Retningens Mænd tager ganske bestemt Afstand fra de Røstelser, dette Kampsignal kan høre til. Disse Divergenier har i denne Tid affødt et praktisk Resultat.

Den grundtvigske Retnings Hovedorganisation er, som bekendt, „Kirkeligt Samfund af 1898“, der omfatter en talrig Række af Samfund i alle Lande. Stort set er alle af Aar kan denne Forening allerede paa meget smukke Resultater af sin Virksomhed. Det anseelige og mest kendte af dem er „Grundtvigs Hus“ i København, dette smukke og stilfulde Samlingssted for det grundtvigske Foreningsliv i Hovedstaden og langt uden for dens Grænser. Men kirkeligt Samfund har desuden baade Ungdomsforeninger, Kvæstere og en Litteraturafdeling, og det har sit eget Blad. Om dette sidste er det, der har faaet en Strid, som nu har fundet sin Afslutning.

„Kirkeligt Samfund“ hed Bladet, og redigeres af Pastor L. J. Laurson; det er udkommet siden 1898 og har til Redaktør bl. a. haft Mænd som Biskop Chr. Møller og Pastor Mourad. Den sidste Redaktør, Pastor Laurson, har i de senere Aar ledet Bladet i en Retning, som valte et stigende Mischag blandt Kirkeligt Samfunds Medlemmer, idet han indtog en meget stejl Holdning, bl. a. over for de ny Røstelser paa Teologiens Omraade, saaledes som de som til Dels blev ansette af de teologiske Professorer. Dette førte til, at Organisationen for nogen Tid siden overdrog Bladet til Pastor Laurson, saa at den kun benyttede det til at fremsætte sine praktiske Meddelelser i, medens det i øvrigt stod for Redaktørens egen Regning. Men denne Ordning er nu afsluttet af et fuldstændigt Brud, idet Kirkeligt Samfund fra 1. Januar efter udgiver sit eget Blad under Titlen „Kirkeligt Samfunds Blad“ og redigeres af de to kendte tolvdelige Præster R. P. Rasmussen og O. L. Madsen.

Dets første Nummer foreligger og ser meget lovende ud. Det er dets Program at være helt et kirkeligt Blad, Organ for det kirkelige Folk inden for den grundtvigske Retning med Sideblik til, hvad der af lignende Art kan fremkomme hjemme og ude. Debutnummeret bringer foruden en redaktionel Senovelse til Læserne bl. a. et opbyggeligt Stykke af Kirkeligt Samfunds Formand, Pastor B. M. Larsen ved Mar-

moertten, og en Artikel af Biskopinde Nordam om Stat Nordams menneskelige og kirkelige Personlighed, et værdifuldt Supplement til Bispindens højt værdifulde Memoireværk.

Medens „Vort Samfund“ nu altsaa alene er Pastor L. J. Laursons private Foretagende, har Kirkeligt Samfund da atter faaet et Organ, der kan være et virkelig Bindeled mellem dets Medlemmer. Disse vil antagelig hille det nye Blad med Glæde, men der er heller ingen Tvivl om, at et kirkeligt Blad, der paa en rolig og frijsindet Maade forhaar at lede det værdifulde i Tidens ny Strømninger ind over vort Kirkeliv, uden derfor i nogen Henseende at tabe det evigt blivende af Synne, vil kunne gøre stort Gavn ogsaa i videre Kredse.

Kirkeligt Samfunds Betsreiser sidder bl. a. Mænd som Pastor B. M. Larsen, Biskop Chr. Møller, Højesteret. Karl Poulsen, Brovst A. Andersen, København, Konferensraad Jacob, Sandfærdig, Kongerød, og paa disse og andre af Organisationens ledende Medlemmer vil efter Tid og Lejlighed vil Bidsrag til Bladet, og de to Redaktørers Navne er tilstrækkelig Borg for en god Ledelse af det skadige Arbejde.

Olrikongen trækker sig tilbage.

Fortælling og Moral.

Olrikongen John Kockefeller trækker sig tilbage fra sine Fortællinger for at tilbageholde af sine Dage i Betsreiser, idet han i de sidste 30-40 Aar har spillet en betydelig Rolle paa de forenede Staters indvirkende og politiske Arena; og hvor forskellige end Dommen over denne mægtige Kæmpeskytte lyder efter den vestlige Betragtning, hvori Partierne Guld eller Sølv fylder ham, saa er dog baade Ven og Fjende enige om en Ting, nemlig den, at han afsluttet er verdens rigste Mand.

Kockefellers Formue blev i 1865 anslaaet til 20,000 Kr., og paa hans 70-aarige Fødselsdag for Aar siden anslaaet den paa det nærmeste 3 Millioner Kr.; hvis han bliver 80 Aar gammel, vil den til den Tid være 4 Millioner.

Han begyndte sin Karriere som Gæstebogholder med en Uge løn paa 10 Kroner, og da han var 19 Aar gammel, aabnede han en jøfshørdig Petroleumsforsælning med 1000 Dollars. Han har havde været sammen, og andre 1000 Dollars, som han havde laant. Hans Broder William havde imidlertid grundlagt de berømte Standard Oil-Varer, og i Aaret 1867 sluttede de to Brødre sig sammen i Petroleum Kockefeller & Co. H. K. Kockefeller blev senere Dredekmand i denne Forening, som blev det Oranolog, hvoraa man i 1870 oprettede „Standard Oil Company of Ohio“ med en Kapital paa 1½ Millioner Kr.

Denne virksomhed, som alle ved, er en ren Poly, der strakte sine Fødder over overalt, hvor der fandtes blot faa meget som Anvælsen om en Petroleumstilførsel, og den var ikke længe om at vokse op til en Række, som udbød et verdensberømt kommercielt og finansielt Bureau og faste

gaadefulde Papir til alle Leber.

„Kom nu her med det, gamle“, gentog Hurtigart. „Saa dog paa, du ikke kommer for nær til Nølet med det.“ Men det var allerede for sent, et Hjørne af den tynde Konvolut havde allerede fæstet, og inden et Øjeblik havde en lille blaafarvet Klamme ganske fortæret hele Omflaget. Thersere kreg højt op og sagte at skulle Jden med Hænderne, men opnaaede kun at brænde Fingrene, hvorpaa hun med et Allet and end frivilligt Udbrud lod Billedet falde fra sig med paa Gulvet. Hun stirrede til, og nu littedes det endelig hans tofte, fæulne Labber at faale den Smule Tid, men — Josses dog! — Vortrættet havde faaet en gullig Brandplet midt i Ansigtet og var nu ganske uledelig som et Afbillede af Miffelbns Borgemeister.

„Kone, hvad har du dog gjort?“ stønnede han.

Ogfaa Fru Thersere var tilintetgjort, og der bredte sig en ubælsagelig Stillehed i den lille Stue, som stant af Brandlugt.

„Jeg bliver sat fra Embedet“, sagde han endelig med svag Stemme. „Jeg bliver jaget bort, ligesom min Borganger, den gamle Rasmus.“

Fru Thersere tav stiltøvedt, medens hun stod og sovede sine brændte Fingre ind. „Var kun rolig, Hurtigart! De kan ikke jage dig bort af den Grund. Det var noget ganske andet med gamle Rasmus. Du har altid gjort din Pligt, medens Rasmus var en Stomper, som altid var fuld.“

Men Hurtigart var utrokelig. „Jo, denne Gang er alt ude med mig. Muffelmann har paa det strenge paalagt mig at aflevere Fotografier i god Behold. Hr. Sejerfen skal bruge det, da han ikke lader Borgemeisteren — og noget andet Billede eksisterer ikke.“

Saen en Pause! — „Jeg har det, Hurtigart!“, sagde Fru Hurtigart glædelstræende og skubte sig hen til

at konstatere med dental Magt. Over for den vældige Fortjeneste, som denne Forening gav, betød de Millionbøder, der af og til faldt i den sidste Snes Aar, kun lidt.

John Kockefeller har fra sin Ungdom været en ivrigt troende Baptist og har med utroelig Jæst betæget i det kirkelige Liv; men hvor from han end var, i Fængsler hørte han om Fremmed op, og trods alle de moraliske Kræfter, han førte i Munden, og som han ogsaa har indrømmet en bred tilmealt Plads i sine uhyggelige Grundtænkninger, lod han aldrig sine Fortællinger paavide af sin Tro. Det er i saa Henseende betegnende, hvad en mangeaartig Fortællingsven af ham har sagt: „Nu har jeg gjort Fortællinger med John Kockefeller i 35 Aar; men alligevel er jeg vis paa, at han ikke vilde betænke sig paa at fuge mig for 15 Dollars, hvis han kunde gøre det paa en anstændig Maade.“

Ryttaar.

Mrs Kockefellers ringe fra Taarne. — Det er Gravtønerne over det gamle Aar, som joinder. Disse 12 Maaned, 52 Uger og 365 Dage, de mange Timer, Minutter og Sekunder er nu til Ende. Aaret dør stille hen.

Hvorfor kommer disse Aar, Maaned, Uger og Dage, og hvor farer de hen?

De kommer fra et Rigmis Døb. Stille og umærkeligt glider de efter hinanden, for saa atter stille og umærkeligt at forsvinde.

Aar efter Aar farer den. Slægt efter Slægt lever paa ny de samme Aar, Maaned, Uger og Dage, for der er ikke Slinge af Omkirkelse der, hvor de kommer fra.

Saa længe Jorden staar, skal Dag og Nat ikke afslæde.

Men for Menneskene, disse Millioner af alle Folkelag, er der Slinge og Omkirkelse!

„Gode Aar, middel Aar, daarligere Aar“, tænker Fortællingsmanden, naar han Ryttaarsaften blader i sin Regnskabsbog og skal gøre op til Nyaar.

„Gode Aar, middel Aar, daarligere Aar“, siger Landmanden, naar han vejer det Udbytte, Aaret gav ham. „Uheldige Aar og glade Aar“, tænker den unge, for hvem hele Verden synes at ligge aaben og smilende.

„Lange Aar, tunge Aar og trøtte Aar“, hvøiser den Inge, som ligger derinde i Sengen Aaret rundt, for hvem Maaned bliver Aar, Dage bliver Uger, og Minutter bliver Timer.

„Hvor hurtigt Aaret dog gaar“, tænker de, som staar midt i Arbejde, og for hvem Aaret er alt for kort.

„Tunge Tider langsomt Strider“, mumler den gamle, hvem Livet ligesom har sat udenfor, og som nu ligger forglemt i sin lille Krog i det store Menneskemultr.

Og disse Aar, Maaned, Uger og Dage, som gives os for alle, bliver alligevel saa uendelig forskellige for alle.

Barnet paa Moders Stod kan ikke forstaa dette med det gamle Aar

og det nye Aar og spørger, om Aaret virkelig er den gamle Mand, som man ser paa Billedet, og om Aaret er den lille Dreng, som tager den gamle ved Haanden og leder ham bort.

Det gamle og det nye — Barnet mærker ikke noget til det! Det er jo det samme Aar om igen, kun har Aaret faaet et nyt Tal.

Men naar Fortællingsmanden sulter Bogen igen, og han sidder alene derinde, glider atter Aaret stille forbi. Og det, som er gjort, onkes ofte ugjort, og det, der ligger ugjort, onkes ofte gjort.

Landmanden begynder saa smaat at tænke, om ikke de daarligere Aar noget kunde skydes hans egen Røst i smilende.

For den Inge inde i Sengen glider Dag for Dag stille forbi. Paa Aarets sidste Dage synes det, som blev det tunge lettere, det bitte mildere, Klagerne mindre og Sindet roligere, for der var en, som stod bag det hele og havde sin gode Hensigt med det.

Og medens Klatterne ringer det gamle Aars Gravtøner, staar alle stille en Stund. Det er, som naar en far Ven beres til Graven. Det ondes glemmes, det lyse og gode mindes! Og en Tak siger op til ham, som trods Menneskenes Fejl og Skøbeligheder atter leder et nyt Aar glide ind paa det gamle Aars Blads.

Og med nyt Mod, nyt Saab, ny Tro, med ny Maal og ny Forsætter gaar den store Menneskehed ind i det nye Aar.

Med farlige Hjæter, lyse Blille og glade Maab hiler de paa ny hvarandre med Ønsket om et godt og vellystet Nyaar! L. G.

og det nye Aar og spørger, om Aaret virkelig er den gamle Mand, som man ser paa Billedet, og om Aaret er den lille Dreng, som tager den gamle ved Haanden og leder ham bort.

Det gamle og det nye — Barnet mærker ikke noget til det! Det er jo det samme Aar om igen, kun har Aaret faaet et nyt Tal.

Men naar Fortællingsmanden sulter Bogen igen, og han sidder alene derinde, glider atter Aaret stille forbi. Og det, som er gjort, onkes ofte ugjort, og det, der ligger ugjort, onkes ofte gjort.

Landmanden begynder saa smaat at tænke, om ikke de daarligere Aar noget kunde skydes hans egen Røst i smilende.

For den Inge inde i Sengen glider Dag for Dag stille forbi. Paa Aarets sidste Dage synes det, som blev det tunge lettere, det bitte mildere, Klagerne mindre og Sindet roligere, for der var en, som stod bag det hele og havde sin gode Hensigt med det.

Og medens Klatterne ringer det gamle Aars Gravtøner, staar alle stille en Stund. Det er, som naar en far Ven beres til Graven. Det ondes glemmes, det lyse og gode mindes! Og en Tak siger op til ham, som trods Menneskenes Fejl og Skøbeligheder atter leder et nyt Aar glide ind paa det gamle Aars Blads.

Og med nyt Mod, nyt Saab, ny Tro, med ny Maal og ny Forsætter gaar den store Menneskehed ind i det nye Aar.

Med farlige Hjæter, lyse Blille og glade Maab hiler de paa ny hvarandre med Ønsket om et godt og vellystet Nyaar! L. G.

og det nye Aar og spørger, om Aaret virkelig er den gamle Mand, som man ser paa Billedet, og om Aaret er den lille Dreng, som tager den gamle ved Haanden og leder ham bort.

Det gamle og det nye — Barnet mærker ikke noget til det! Det er jo det samme Aar om igen, kun har Aaret faaet et nyt Tal.

Men naar Fortællingsmanden sulter Bogen igen, og han sidder alene derinde, glider atter Aaret stille forbi. Og det, som er gjort, onkes ofte ugjort, og det, der ligger ugjort, onkes ofte gjort.

Landmanden begynder saa smaat at tænke, om ikke de daarligere Aar noget kunde skydes hans egen Røst i smilende.

For den Inge inde i Sengen glider Dag for Dag stille forbi. Paa Aarets sidste Dage synes det, som blev det tunge lettere, det bitte mildere, Klagerne mindre og Sindet roligere, for der var en, som stod bag det hele og havde sin gode Hensigt med det.

Og medens Klatterne ringer det gamle Aars Gravtøner, staar alle stille en Stund. Det er, som naar en far Ven beres til Graven. Det ondes glemmes, det lyse og gode mindes! Og en Tak siger op til ham, som trods Menneskenes Fejl og Skøbeligheder atter leder et nyt Aar glide ind paa det gamle Aars Blads.

Og med nyt Mod, nyt Saab, ny Tro, med ny Maal og ny Forsætter gaar den store Menneskehed ind i det nye Aar.

Med farlige Hjæter, lyse Blille og glade Maab hiler de paa ny hvarandre med Ønsket om et godt og vellystet Nyaar! L. G.

og det nye Aar og spørger, om Aaret virkelig er den gamle Mand, som man ser paa Billedet, og om Aaret er den lille Dreng, som tager den gamle ved Haanden og leder ham bort.

Det gamle og det nye — Barnet mærker ikke noget til det! Det er jo det samme Aar om igen, kun har Aaret faaet et nyt Tal.

Men naar Fortællingsmanden sulter Bogen igen, og han sidder alene derinde, glider atter Aaret stille forbi. Og det, som er gjort, onkes ofte ugjort, og det, der ligger ugjort, onkes ofte gjort.

Landmanden begynder saa smaat at tænke, om ikke de daarligere Aar noget kunde skydes hans egen Røst i smilende.

For den Inge inde i Sengen glider Dag for Dag stille forbi. Paa Aarets sidste Dage synes det, som blev det tunge lettere, det bitte mildere, Klagerne mindre og Sindet roligere, for der var en, som stod bag det hele og havde sin gode Hensigt med det.

Og medens Klatterne ringer det gamle Aars Gravtøner, staar alle stille en Stund. Det er, som naar en far Ven beres til Graven. Det ondes glemmes, det lyse og gode mindes! Og en Tak siger op til ham, som trods Menneskenes Fejl og Skøbeligheder atter leder et nyt Aar glide ind paa det gamle Aars Blads.

Og med nyt Mod, nyt Saab, ny Tro, med ny Maal og ny Forsætter gaar den store Menneskehed ind i det nye Aar.

Med farlige Hjæter, lyse Blille og glade Maab hiler de paa ny hvarandre med Ønsket om et godt og vellystet Nyaar! L. G.

og det nye Aar og spørger, om Aaret virkelig er den gamle Mand, som man ser paa Billedet, og om Aaret er den lille Dreng, som tager den gamle ved Haanden og leder ham bort.

Det gamle og det nye — Barnet mærker ikke noget til det! Det er jo det samme Aar om igen, kun har Aaret faaet et nyt Tal.

Men naar Fortællingsmanden sulter Bogen igen, og han sidder alene derinde, glider atter Aaret stille forbi. Og det, som er gjort, onkes ofte ugjort, og det, der ligger ugjort, onkes ofte gjort.

Landmanden begynder saa smaat at tænke, om ikke de daarligere Aar noget kunde skydes hans egen Røst i smilende.

For den Inge inde i Sengen glider Dag for Dag stille forbi. Paa Aarets sidste Dage synes det, som blev det tunge lettere, det bitte mildere, Klagerne mindre og Sindet roligere, for der var en, som stod bag det hele og havde sin gode Hensigt med det.

Og medens Klatterne ringer det gamle Aars Gravtøner, staar alle stille en Stund. Det er, som naar en far Ven beres til Graven. Det ondes glemmes, det lyse og gode mindes! Og en Tak siger op til ham, som trods Menneskenes Fejl og Skøbeligheder atter leder et nyt Aar glide ind paa det gamle Aars Blads.

Enkeltbeder om Aaben, og disse
fortæller om en lige saa ubegribelig
som fantastisk Fortælling. Det var
en af Graverne, der om Morgenen
tidlig opdagede, at Glasboksen indtil
Kapellet var stærkt mofesteret. Man
aabenbød Døren og saa, hvorledes den
store, tunge Glasplade var havet.
I det indre af Gravrummet kunde
man se, at Risten var aabnet og ryk-
ket ud af sit Leje. Da man fik Pladen
helt fjernet, slog en stærk, for-
lende Røg ud fra Høvelingen, og i
næste Øjeblik slog høje Flammer til
Bejs. Al Indtrængen var simpel-
ten umulig. Brandvæsenet og Red-
ningskorps blev allarmet, og efter
at Iden var slukket og den daarlige
Luft pumpet ud, vilde der sig et gru-
fuldt Syn: Væget af den store Af-
døde var bleven emballeret i Vat og
stakket i Brand. Man havde blot-
tet Væget for alle Klæder og rovet Smuk-
terne. Men det forfærdelige Røkt
endnu i Behold.

Hvorfor?
Roverne er aabenbart bleven over-
raskede af den forlende Luft og
har maattet fortrække.

Imidlertid har man i Nærheden
af Gravstedet fundet nogle Blodspor,
som tyder paa, at Roverne har fort
en blodig Kamp om Vædet.

Man har endnu ikke fundet no-
get, der kan lede til Paagribelsen.
Men Pariserne er geraadet i Op-
bidelse.

5 Timers Svømmetur i Atlanterhavet.

Den færdende Svends Eventyr.

En 24-aarig Person, der paa
Grund af Vagabonderi og Vælske
havde opgjort et lille Mellemveerde
med Hjerting Voliti, aflagde der-
efter — Juleaften — en lille Rist
paa Jattigaarden.

Da Jattigaardsbestyreren her
kom i Sæt med ham, opdagede
han snart, fortæller „Vend. Tid.“,
at den Mand, han havde for sig,
var den selsomme, som i Efteraaret
blev nævnt i hele Verdens Presse
paa Grund af et uafværgeligt Even-
tyr.

Manden, hvis Navn er Heinrich
Robert Andreassen, fejlede som So-
mand med et Stib over Atlanten, da
han pludselig blev slaaet overbord.
Om Damperen ikke saa ham, eller om
den ikke kunde redde ham, vides ikke.
I hvert Fald forfattede den sin Part,
og der laa den unge Mand alene midt
ude i Atlanterhavet.

Som drøgt Sommer holdt han
sig ovenpaa i nogen Tid, men saa
begyndte de vaade Klæder at tynge
ham ned. Han fik saa Venklæderne
trængt af og senere efterhaanden det
meste af Tojet.

Der var stadig ingen Redning at
øje. I flere Timer maatte han
joømme kæmpe for Livet, men
han opgav ikke Modet. Desværre be-
gyndte andre Fjender nu at angribe
ham, hvad der selvfølgelig over-
ligere udmattede ham.

Efterdem han var blottet paa
Knoppen, begyndte de blottede Fel-
finer og andre Fjæl, der spillede rundt
om ham, at nappe i ham. Deres An-
greb faldt uafvendelig, og de havde
vel ogsaa fluttede faaet ham til
Maaltid, hvis ikke en Damper havde
fundet den Ulykkelige og faaet ham
fisket op, efter at han havde tilbragt
5 Timer i Vandet.

3. Juledag forlod den unge Mand
Jattigaarden og drog videre ud i
den vide Verden. Kampen for Til-
værelsen lyktes ikke saa godt for ham
paa Landjorden som paa Vandet.

Aksjerisid ved Nytaarsid.

I de franske Provinser og navnlig
i Marjelle er det Stit og Brug, at
man Nytaarsid, naar Allet laar
tøse, tyser alle de Personer, en
Selskab man har tilbragt den sidste
Aften i det gamle Aar. Denne Stit
har nu ogsaa vundet Indpas i Paris
og er blevet en af de mange Venner
og Veninder, og for at ogsaa de grimme
Damer kan nyde godt af den almin-
delige Aksjerisid, plejer man at
slutte det elektriske Lys i Stuerne, saa
længe Aksjerisid laar paa.

I England er det en gammel Stit,
at saa længe Misseten hænger un-
der Lyftekænen, har enhver Herre, der
træder ind i Værelset, Ret til et
„Greetings“ af de tilstedeværende Da-
mer, og der findes estværdige Fami-
lier, som læder Misseten blide hæn-
gende flere Uger ind i det nye Aar
for at glæde deres mandlige Besø-
gende.

Russerne og de andre slaviske Fol-
kelag, hos hvem iøvrigt Ryskene
sikker isere paa Læberne end hos
andre Nationer, gaar Nytaarsdag
særlig grundigt til Bæls med Om-
favnelse og Rys. Sælsølgelig holder
den russiske Aktion i Paris denne

national Stit i Være, og det er ikke
til at undres over, at foretagssomme
Nytaarsdag stormer fra den ene rus-
siske Familie til den anden for at lyse
Sjufets unge, smukke Døtre. Da som
belendt de ortodokse Russere fejrer
deres egen Nytaarsfest 13 Dage se-
nere end vi, er der desuden Vælg-
hed til endnu en Gang at gaa paa
Rysse-Tourne. Der lever i Paris en
underfuld russisk Grevinde, i hvis
Saloner det paa de to Nytaarsdage
gaar til som i et Tufslag. Der kan
somme lige saa mange Herre, der vil
— Greviden lader sig samvittig-
hedsfuldt lyse af dem allesammen og
tager det ikke saa nøje, om end en el-
ler anden af Herterne „lynder“ og
slaffer sig et Par Ekstrasys. I den
senere Tid har den Overtro vundet
Udbredelse i Paris, at hvis man
Nytaarsdag tyser en Officer, har
man Lykke og Held med sig hele Aa-
ret igennem. Der aabner sig herved
et prægtigt Perspektiv for de unge
Vejtmænd . . . og for de gamle Ge-
neraler ogsaa.

Familiefædre paa Skolebænken.

Blandt de civile Embedsmænd i
det franske Krigsministerium har der
i de sidste Aaender herflet en feber-
agtig Træthed. Stillet har det væ-
ret almindeligt, at Embedsmændene
enten paa Grund af deres Tjeneste-
eller ved jærlig Prostitution avan-
cerede til højere Poster. Men nu har
Regeringen besluttet for Fremtiden at
gøre Væltelsen af de højere Poster
afhængig af Begaavelse, Fortjeneste
og Kundskaber, og naar et saadant
Embed bliver ledigt, maa Aspiran-
terne underkaste sig en Eksamen, og
den, der bebt befaar den, bliver an-
taget. Følgen heraf er bleven, at
mange Embedsmænd og Familiefæ-
dre atter har begyndt at læse Velier
at og repetere deres Historie, Geo-
grafi, Fysik og Matematik for at
forberede sig til denne Eksamen. Men
nu hedder det ogsaa i den ny Be-
stemmelse, at alle Embedsmænd, som
har Mødestedsbevis fra en Clemen-
tarisole, er fritagne for den nævnte
Eksamen.

Som en Følge heraf er der man-
ge Familiefædre, som afslægger denne
Eksamen for Stetekommissionen, da
den er lettere end Ministeriets Eksa-
men. Men dette medfører ikke sel-
den forvillingen indenfor Redom-
mendes Familieliv. Saaledes for-
tæller den om en Familiefæder, der
havde anmeldt sig til Stetekommissionen,
at han ved denne modtes med sin
17-aarige Son. Denne bestod Eksa-
menen med Glans, medens Faderen
dumpe.

Det er let at forstaa, hvilken Slade
dette gør paa den faderlige Min-
dighed, thi naar Faderen vil have
den overfor Sonnen, risikerer han let
følgende Indvending: „Du slude
nødigt ipille vigtig, Du der dumpe
til en Eksamen, som jeg tog med
Glans!“

Brev fra Hovedstaden.

Udtraadt af Kirken.

Paa det gamle Lars sidste Dag
flete der i Kirkerne i Brendbyhøst
og Brendbyhøst en ret opsigtsvæ-
rende Begivenhed.

Da Gudstjenesten var endt, traad-
te Sognets Præst, Pastor Barfod,
frem i Kordøren for at give sine
Menighedsmedlemmer en Meddelelse. Den gik
ud paa, at han ikke mere kunde være
deres Præst, men agtede at indgive
Begæring om Afled og yderligere at
udtræde af Kirkeleden, fordi han ikke
mere kunde sige, at han levede i den
friske Luft. Gennem Tøvl og haar-
de indre Kampe var dette Forhold
blevet ham klart, og derfor maatte
han tage Konsekvenserne deraf.

Meddelelsen gjorde, som man let
forstaaer, et stærkt Indtryk paa Me-
nighedsmedlemmerne. Ingen anede, at Pastor
Barfod havde levet i saadanne Sjæ-
lelidelser. En er personlig meget af-
fældt i sit Sogn.

Fra Versen.

Paa Versen har der i den senere
Tid herflet et meget spændt Forhold
mellem de egentlige noteringsberet-
tiggende Vælselere og de ikke-noter-
ingsberetiggende. De noteringsberet-
tiggende har søgt at holde de andre ude
ogsgaa fra Efter-Noteringer, som fo-
regaaer i den store Børsal. De sø-
gte i Dag at fremme dette Gjemaal
ved at samle sig i et Hjørne af Sa-
len for sig selv. Da de ikke-noterings-
beretiggende bemærkede dette, faarede
de med som Protest at forlade Salen
alle som én Mand.

20. og Handelsretten.

Har i Gaar fejret 50 Aars Dagen for
sin Oprettelse. Om nogen Fællingsher
var der ikke Tale. Der flete intet an-
det end at Justitsministeren, Han-

delsbankens Direktion (Retten refide-
ret jo i Bankens Ejendom) og en
Del Sagsforere indfandt sig i Retten
paa Nyholmsstræde. Retsformand
Koch tog imod paa Rettens Begne.

Strindbergs Befindende.

I Strindbergs Helbredsstand
indtraadte i Aftes en Forværring,
sandsynligvis paa Grund af, at So-
nnen den foregående Nat havde været
daarlige. Lgaa i Nat var Soenen
uroelig med nogen Fæder.

Det kongelige Teater.

To Rolledublinger i Madame Butterfly.

Nytaarsdag horte man den tredje
Madame Butterfly paa det Igl. Te-
ater, Fru Lily Lamprecht, og
hun var ingenlunde den ringeste.
Hvor Fru Ulrich virkede ved sin sto-
re Rutine og Art. Tenna Frederiksen
ved sin Verdenserfaring, der gaa Fru
Lamprecht simpelt hen Mienneste, den
lille, fine, elsende Japanerinde,
hvis Lykke saa hurtigt er forbi. Hun
illuderede fuldstændig i Ydre med
den spæde japanse Ynde, og hendes
Spil var overraskende ægte og felt.
Derfor hang Stemmen overordentligt
smukt, til Titler saa rørende fløit,
at hendes Butterfly sang sig lige ind
i Hjertet paa Publikum, der var i
høj Grad betaget af den indtagende
Sangerinde og ydede hende stærkt og
varmt Bisfald.

Fr. Helge Nissen sang Kon-
julsens Parti, der oprindelig var til-
delt ham, men som paa Grund af
hans Sygdom hidtil er bleven sun-
get af Hr. Hoehger. Han spillede ele-
gant og troværdigt og sang saa godt
som nogenlunde. Men det er jo ikke
en Rolle, der kan gøres meget ud af.

Kridtklipperne ved Dover styrter i Vandet.

Kollektionen rammet af en Flodbølge.

Store Mængder af Kridtklipperne
ved Dover er Ratten til Mandag
styrtet i Vandet.

Varmen ved Nedstrømningen funde
høres milevidt omkring. En mægtig
Flodbølge naadede Kollktionen, hvor de
i Hænen liggende Klipper løstes
saa højt, at deres Anlæder sprang.

Digter og Høverhøding.

En sensationel Retsdag

Forfatteren, der tre Gange har
fiddet i Tugthuset,

Som belendt har den belendte ty-
ste Forfatter Karl May, hvis spæn-
dende Indbudsfortællinger fører til
Tyslands mest populære Ungdoms-
læsning og ogsaa er kendt herhjemme,
flere Gange maattet væge sig imod
nærgaende Vælselere fra for-
fællig Side. Gang paa Gang er den
Paakand bleven offentlig fremfat, at
May i sin Ungdom har eraret sig
som Zevind og Høverhøding, og
den nu 70-aarige Forfatter har al-
drig formaaet ganske at frigøre sig
for disse graverende Vælsninger.

I disse Dage er der for en Berli-
nerdomstol paabegyndt en Retsdag,
anlagt af May mod hans ihærdigste
Følger, Generalsekretæren for
Tyslands „frie“ Fagforeninger,
Redaktør Lebus. Denne har fremfat
Vælsningerne i et Brev til en
Søfangerinde, og Forfatteren for-
drer nu Redaktøren kaffet for
Vælsningerne.

Proessen begynde i Lørdags, og
Redaktør Lebus gættog i Retten sine
Anklager og forstred, at de var
sande. I sin Ungdom havde May
flere Gange fiddet i Fængsel. En
Gang var han bleven grebet som He-
lety, en anden Gang havde han fra-
narret gotværende Føll store Penge-
summer ved at udgive sig for Poli-
tiskuldmægtig, og i længere Tid havde
han eraret sig som Høverhøding i
sachfille Erzegebirge. Soldater,
Sportsforeninger og Brandfoll lap-
pedes om at fange Roveren, men dei
lykkes ikke.

Videre fortalte Lebus, at May
havde franseret sin fraklæde Kone,
som er Spiritist og meget overtroisk,
hele hendes Formue, 42,000 Mark.
Det flete paa den Waade, at May
sendte Konen „Landsbrev“ om, at
hun slude give ham forskellige Pen-
gebæls. En Gang fik han faaledes
følgende Brev fra sin forlængst af-
døde Vælseder: „Emma, giv straks
Tin Veninde Alara 30,000 Mark!“

Alara var Mays Privatsekretær,
som han senere giftede sig med.

Lebus hævdede endvidere, at alle
Mays Fortællinger om, at de even-
tyrlige Stillebringer i hans Indbuds-
romaner er selsøplevede, er aldeles
ufabne. Lige til Aar 1900 har May
aldrig sat sine Ben udenfor Sachsen.
Mays Villa er prydet med blø-
pættede Stalpe, som skal stamme
fra hans Kampe med Indi-
aner, og han plejer at disse sine
beundrende Gæster et Gevær, som
han paastaar at have sludt flere Køb-
huder med. Alt dette er Løgn og
Sumbug, paastod Lebus. Ligeaa er
det Uafhæng, naar May fortæller,
at han taler en Mængde fremmede
Sprog, deriblandt Arabisk, Kinesisk
og flere Indbudsdiialekter. Han kan
i Virkeligheden ikke andet end sit Mo-
dersmaal.

Stalpevæde af Ophidselse proteste-
rede den gamle Digter med det lange
graa Haar mod Lebus' Vælsldn-
inger. Han overrakte Dommeren et Na-
talog over sit Bibliotek for at bevise,
at han har studeret fremmede Sprog
grundigt. Overfor de graverende Væ-
lsninger mod hans Være har de han
bare en afvisende Haandbevægelse.
Men alt, hvad der kan trænge hans
Forfatter, vilse han sig meget om-
fælligt overfor. Paa Dommerens
Spørgsmaal, om han kunde Engell,
faarede han harpt, at han lod sig ikke
eksaminere. Det lykkedes dog Do-
meren at faa May til at tilstaa, at
han i Treferne tre Gange havde
fiddet i Tugthuset.

Proessen vil rimeligvis strække sig
over længere Tid.

Fra den vide Verden.

Dødsfald.

Mandag Eftermiddag er Pro-
fessor, Dr. med. A. Grønbech i Kø-
benhavn død, 54 Aar gl.

Udveget Arrestant.

En 26-aarig Polat Stanislaus Sa-
kanish, der blev anholdt i København
for nogen Tid siden sigtet for Typerier,
er udrudegt fra Arresten i Hillerød.
Han var højt fangedragt.

Brand som Følge af Nytaars- fyndning.

Nytaarsaften nedbrændte Hans Han-
sens Gaa d i Ulfærp, ved Slagelse,
soms Følge af Nytaarsfyndning. En an-
tændt „Kineer“ havde ramt Taget og
foraarjagede Ilden. Det lykkedes at
redde Kreaturerne og en Del af Ind-
boet, hvilket for en stor Del skyldes
Sukkerfabrikens Arbejdere, som med
stor Zuer deltog i Redningsarbejdet.

Kursus i Samfundslære.

Paa Initiativ af Esbjergtredejs
Venstreorganisation afholdes i denne
Uge et sels Dages Kursus i Sam-
fundslære i Esbjerg. Kursus'et har
ca. 100 Deltagere.

Draht.

Fjeller Ole Jensen fra Onievig er
Mandag Eftermiddag druknet i
Baafse Bugt. Han var ude for at fiske
Sten. Han har lolet Prammen for
haardt, saa den sank paa 6 Al. Vand.
Den druknede var ca. 40 Aar gam-
mel og efterlader sig Enke og 2 Born.

Kaptajn Lux' Flugt.

De parisiske Blade bragte i Gaar
Meddelelser om Kaptajn Lux' Flugt
fra Fæstningen i Metz.

Han havde i længere Tid modta-
get Avispakter, emvillet med Sejl-
garn, og dette Sejlgaarn gemte han
og lavede det af en Næbliste. Endvi-
dere fandtes der ham historisk. Væ-
ler, i hvis Bind var indlagt Bant-
noter og Fide. Da alt var forberedt,
blev Flugten sat i Gang den 28. De-
cember, og det blev meddelt Lux, at
et Automobil vilde vente paa ham
paa et nærmere angivet Sted. Han
havde et antirengende Arbejde at ud-
føre, idet han slude sprænge to Dø-
re, gennemfille et Færgættel og ved
Hjælp af Klæbten fise sig ned fra
en høj Mur. Det lykkedes for ham
altsammen, han naadede det ventende
Automobil, og dette førte ham hurtig
til den østlige Grænse.

Flere Blade har aabnet en Ind-
samling for at kunne give Lux en Ge-
ve til Wimbe om hans Flugt.

Agence Havas meddeler: Fra for-
fællig Side er der bebudet Fæst-
ligheder til Være for Kaptajn Lux,
og flere Blade har paabegyndt Ind-
samlinger til ham. I Anledning her-
af er vi bemægtiget til at erklære,
at Kaptajn Lux har faaet Ordre til
at undbrage sig alle Cementationer,
hvisken Grund disse end maatte have.

Fuldbyrdede Dødsdomme.

Til St. Petersborg Telegrambu-
reau telegraferes fra Tdbris: En i
Gaar nedfat Rigsret domte Agita-
tøren Theil Selim, Jøderen Jbra-
him og fem andre Persere til Døds-
paa Grund af Overfaldet paa de rus-
siske Dropper. Dommen blev fulbyrd-
et samme Eftermiddag i Overvæ-
relse af en stor Menneflemængde.

En halv Million under Sengen.

En død af Sult.

I Tallewitz ved Tresen døde for-
tort Tid siden en gammel forhen-
værende Rættor og hans Datter. De
havde i mange Aar levet i den stor-
ste Fattigdom og Glendighed. De
spiste næsten ikke, og Hens Stæ-
væsen havde for længe siden holdt

op med at træve Stat af dem, da det
var tydeligt, at de intet ejede. Lægen
konstaterede, at de var døde af Sult.
Efter Begravelsen fandt man imid-
tid i deres usle Kammer under en
Seng tre Glasflasker, som indeholdt
Vædskepapir til en samlet Værdi af
ca. 300,000 Mark. Der laa ogsaa et
Testamente, hvori de stættede Pen-
ge til de Trebetyttelsesforeninger
i Berlin og Breslau. De har aaben-
bart ment, at Dyrene fortjente at
have det bedre end Mennefene.

Bombeattentat.

I Jstip er en Genbarmerbygning
bleven ødelagt ved Dynamitattentat.
Paa Grund af de gentagne Dyna-
mitattentater herfter der stor Op-
hidselse i Jstip og Omegn.

Fædrelandet.

Dødsfald.

Mandag Eftermiddag er Pro-
fessor, Dr. med. A. Grønbech i Kø-
benhavn død, 54 Aar gl.

Udveget Arrestant.

En 26-aarig Polat Stanislaus Sa-
kanish, der blev anholdt i København
for nogen Tid siden sigtet for Typerier,
er udrudegt fra Arresten i Hillerød.
Han var højt fangedragt.

Brand som Følge af Nytaars- fyndning.

Nytaarsaften nedbrændte Hans Han-
sens Gaa d i Ulfærp, ved Slagelse,
soms Følge af Nytaarsfyndning. En an-
tændt „Kineer“ havde ramt Taget og
foraarjagede Ilden. Det lykkedes at
redde Kreaturerne og en Del af Ind-
boet, hvilket for en stor Del skyldes
Sukkerfabrikens Arbejdere, som med
stor Zuer deltog i Redningsarbejdet.

Kursus i Samfundslære.

Paa Initiativ af Esbjergtredejs
Venstreorganisation afholdes i denne
Uge et sels Dages Kursus i Sam-
fundslære i Esbjerg. Kursus'et har
ca. 100 Deltagere.

Draht.

Fjeller Ole Jensen fra Onievig er
Mandag Eftermiddag druknet i
Baafse Bugt. Han var ude for at fiske
Sten. Han har lolet Prammen for
haardt, saa den sank paa 6 Al. Vand.
Den druknede var ca. 40 Aar gam-
mel og efterlader sig Enke og 2 Born.

Kaptajn Lux' Flugt.

De parisiske Blade bragte i Gaar
Meddelelser om Kaptajn Lux' Flugt
fra Fæstningen i Metz.

Han havde i længere Tid modta-
get Avispakter, emvillet med Sejl-
garn, og dette Sejlgaarn gemte han
og lavede det af en Næbliste. Endvi-
dere fandtes der ham historisk. Væ-
ler, i hvis Bind var indlagt Bant-
noter og Fide. Da alt var forberedt,
blev Flugten sat i Gang den 28. De-
cember, og det blev meddelt Lux, at
et Automobil vilde vente paa ham
paa et nærmere angivet Sted. Han
havde et antirengende Arbejde at ud-
føre, idet han slude sprænge to Dø-
re, gennemfille et Færgættel og ved
Hjælp af Klæbten fise sig ned fra
en høj Mur. Det lykkedes for ham
altsammen, han naadede det ventende
Automobil, og dette førte ham hurtig
til den østlige Grænse.

Flere Blade har aabnet en Ind- samling for at kunne give Lux en Ge- ve til Wimbe om hans Flugt.

Agence Havas meddeler: Fra for-
fællig Side er der bebudet Fæst-
ligheder til Være for Kaptajn Lux,
og flere Blade har paabegyndt Ind-
samlinger til ham. I Anledning her-
af er vi bemægtiget til at erklære,
at Kaptajn Lux har faaet Ordre til
at undbrage sig alle Cementationer,
hvisken Grund disse end maatte have.

Fuldbyrdede Dødsdomme.

Til St. Petersborg Telegrambu-
reau telegraferes fra Tdbris: En i
Gaar nedfat Rigsret domte Agita-
tøren Theil Selim, Jøderen Jbra-
him og fem andre Persere til Døds-
paa Grund af Overfaldet paa de rus-
siske Dropper. Dommen blev fulbyrd-
et samme Eftermiddag i Overvæ-
relse af en stor Menneflemængde.

En halv Million under Sengen.

En død af Sult.

I Tallewitz ved Tresen døde for-
tort Tid siden en gammel forhen-
værende Rættor og hans Datter. De
havde i mange Aar levet i den stor-
ste Fattigdom og Glendighed. De
spiste næsten ikke, og Hens Stæ-
væsen havde for længe siden holdt

op med at træve Stat af dem, da det
var tydeligt, at de intet ejede. Lægen
konstaterede, at de var døde af Sult.
Efter Begravelsen fandt man imid-
tid i deres usle Kammer under en
Seng tre Glasflasker, som indeholdt
Vædskepapir til en samlet Værdi af
ca. 300,000 Mark. Der laa ogsaa et
Testamente, hvori de stættede Pen-
ge til de Trebetyttelsesforeninger
i Berlin og Breslau. De har aaben-
bart ment, at Dyrene fortjente at
have det bedre end Mennefene.

Da Girkubdirektor S. Mische
i Kold forleden Aften var ude at
føre, var han if. „Sobro No.“ saa
ufælsk at vælte med Vognen, og han
blev i Faldet saa stærkt tækket, at
han maatte blive liggende i over tre
Kvarter, indtil der kom Føll forbi og
fik ham hjulpet hjem. Han ligger nu
til Sengs og vil rimeligvis faa et
længere Sogeleje.

Rødpættefiskeri mellem Klit- terne

Et mærkeligt Fiskeri foregaar i
disse Dage oppe mellem Klitterne ved
Tangen mellem Nisum Fjord og Væ-
sterhavet. Under Stormfloden har
Havet søttet en Mængde Rødpætte
op i Gravene mellem Klitterne. Fi-
skerne drager nu deres Bød paa Land
og fiske de Rødpætte, som vejer
op til to Pund Stykket.

Død paa sin Diamantbrølup- dag.

En Veteran fra Trearstrigen, Pe-
ter Schachsen i Voldrup, fejrede i
Fredags Diamantbrølup. Medens
Musiken om Formiddagen spillede
udenfor de Gamles Hjem, afgit Di-
amantbruden ved Døden.

En fuld Arbejdsmænd i Kirken.

En fuld Arbejdsmænd, der i Man-
dags Aftes overværede Gudstjeneste
i St. Knuds Kirke i Odense, af-
brød uafbrudt Profvens Prædiken
med Hør og andre Bisfaldsbemær-
ger.

I Gaar fik han en forjagtig Bøde
for sin upassende Opførsel i Kirken.

Sundbejagt paa Vestre Kirke- gaard.

I den senere Tid har forskellige
Beføgende paa Vestre Kirkegaard i
København lagt Marte til en stor
Hunt, der uafbrudt færdedes derude,
og som absolut ikke tillod, at nogen
kom den nær. Man gættede paa, at
Sunden sørgede over sin afdøde
Herre, og da den kom til at se mere
og mere elendig ud, tog Jøderingen
til Dyrenes Bøstjælle sig af Sagen.

Ved Hjælp af Fælts Rednings-
korps arrangerede man i Onsdags
en formelig Alapjagt; men det var
til ingen Nytte. Sunden vilte sig
ikke. Man vil senere gentage Jagten,
for at Kirkegaarden kan blive befriet
for den mystiske Gæst.

En slem Trætte.

En Gaardmand fra Bonnerup ved
Grenaa kom if. „Grenaa Avis“ for-
lede forende til Stolen med et Væs
Kul til Læderen. Denne forlangte
Kulene leveret i sit Kulnne, medens
Gaardmanden, der var noget beru-
slet, vilde læse dem af i Gaarden.
Derefter opbød der et Stænderi,
hvorunder Læderen skal have lagt
til Gaardmanden, at denne, der bl.
a. er Medlem af Sogneraadet, ikke
var værdig til at befæde offentlige
Tilidsfæver. Gaardmanden blev
vred og langede Læderen en Lus-
sing. Men ikke nok hermed. Efter
at han havde været hjemme med
sin Befæring, kom han tilbage og
overfaldt Læderen, der fik et „blaat
Dje“ og Næsen slaaet til Blods.

Et Væddemaal om en Ko.

</